

(33) For at vurdere eventuel forsømmelse fra brugeren af betalingstjenester bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør vurderes i henhold til national ret. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige.

(34) Medlemsstaterne bør dog kunne fastsætte mindre strenge bestemmelser end de ovenfor omhandlede for at bevare det nuværende niveau af forbrugerbeskyttelse og fremme tilliden til, at det er sikkert at bruge elektroniske betalingsinstrumenter. Der bør tages passende hensyn til det forhold, at forskellige betalingsinstrumenter indebærer forskellige risici, hvilket fremmer udstedelsen af sikrere instrumenter. Medlemsstaterne bør kunne begrænse eller helt ophæve betalerens ansvar, medmindre denne har optrådt svigagtigt.

(35) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.

(36) Dette direktiv bør fastsætte regler om tilbagebetaling, der beskytter forbrugeren, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger det beløb, der med rimelighed kunne forventes. Udbydere af betalingstjenester bør kunne tilbyde deres kunder endnu gunstigere vilkår og f.eks. tilbagebetale enhver betalingstransaktion, der omtvistes. Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, bør retten til tilbagebetaling hverken påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren fra det underliggende forhold, f.eks. hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.

(37) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcist, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor indføres et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når udbyderen af betalingstje-

nester modtager betalingsordren, herunder når han har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i aftalen om betalingstjenesten, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, f.eks. kontrol af sikkerhed og adgang til midler, information om brugen af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalerens udbyder af betalingstjenester modtager betalingsordren, som skal debiteres betalerens konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender sin udbyder af tjenesteydelser betalingsordre vedrørende opkrævning af f.eks. kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en udbyder af betalingstjenester indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb (via en betinget kreditering af hans konto), bør i den forbindelse være uden betydning. Brugere bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis udbyderen af betalingstjenester ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis udbyderen af betalingstjenester afviser en betalingsordre, bør brugeren af betalingstjenester snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i fælleskabsretten og national ret.

(38) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalingen. Afhængig af betalingstjenestens og betalingsordrens art kan tidspunktet ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand gælder kun i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.

(39) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser under nogle medlemsstaters lovgivning, som en udbyder af betalingstjenester i henhold til betalerens rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem